

Broeders, zusters, gasten.

Het is weer Pinksterfeest. Vandaag vieren wij de uitstorting van de Geest over de discipelen. De geboortedag van de Kerk. Maar waarom is die Geest er voor ons? Veel mensen weten niet precies wie de Geest is, en wat Hij doet. De Geest van God zit toch in ons, en Hij is ons geweten? Ja, dat is Hij zeker, maar Hij is méér dan dat alleen.

Op de middelbare scholen zitten de eindexamens er weer op. Voor de leerlingen, maar ook voor de ouders en de docenten een zeer spannende tijd. Wat zijn de cijfers? Ben ik wel of niet geslaagd? Het is voor sommigen leven tussen hoop en vrees. Het zijn allemaal vragen. Dit is kenmerkend voor een leven tussen hoop en vrees.

In de Bijbel vinden we ook zo'n situatie terug. Jezus was gestorven, en weer opgestaan en de discipelen vroegen zich af hoe het nu verder moest gaan? Jezus had al bewezen dat Hij God was, door zijn opstanding. En de discipelen geloofden nog heilig in een aards koningschap van Jezus. En de discipelen waren niet de enigen. Ook de moeder van Jacobus en Johannes, de zonen van Zebedeus. Zij vraagt Jezus of haar zonen aan zijn linker- en rechterhand mogen zitten in Zijn koninkrijk (Matth. 20:21). Zeg maar de ministers. Zelfs de discipelen durven een aantal minuten voor de Hemelvaart van Jezus nog te vragen:

"Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?"

Hierin leefde de verwachting dat Jezus zeer spoedig koning zou worden, maar wel een aardse Koning, met een aards rijk. Hij zou immers de Romeinen verjagen. Dat is wat de Joden in die tijd van de Messias verlangden!

Vanuit dit perspectief is het ook te verklaren waarom de discipelen ook zo in angst zaten, na de opstanding van Jezus. Ze hadden immers de deuren op slot gedaan uit vrees voor de Joden (vs. 19 & 26).

Jezus had altijd openlijk gesproken over het komende Koninkrijk, en nu Hij opgestaan was, wilden de Joden natuurlijk dit Koninkrijk tegenhouden. Zeker de vooraanstaande Joden. Zolang er namelijk geen nakomeling van David op de troon zat, hadden de priesters de eigenlijke macht over het volk. De Priesters, Farizeeën, Sadduceeën, en Schriftgeleerden zagen hun machtsbolwerk al uiteenvallen. Zij zagen Jezus niet als overwinnaar van zonden, maar als oproerkraaier, en revolutionist. Daarom hadden ze liever Barabbas vrij, toen ze mochten kiezen. Barabbas was een moordenaar, die zou geen koning willen zijn.

Aangezien de discipelen de leerlingen van Jezus waren, zouden zij toch zeker meehelpen met een revolutie. Dit is de oorzaak van de angst van de discipelen.

Dan verschijnt opeens verschijnt Jezus in het huis. Op de vrouwen na, had niemand die dag van de opstanding, Jezus gezien. Ze zullen wel geschrokken zijn, want hoe kan Jezus ineens binnenkomen? Alle deuren zijn toch op slot?

Jezus heeft het door, en stelt hun gerust met de woorden: Vrede zij u. Hij laat zelfs de wonden van het kruis zien. Zo bewijst Hij aan de discipelen dat Hij het werkelijk is.

Maar die woorden: Vrede zij u, zijn niet zomaar woorden. In het Midden Oosten is het normaal om iemand te groeten met het woord Vrede. In het Hebreeuws is dat shalom, en in het Arabisch is het salaam. Wanneer je de vrede over iemand uitspreekt, spreek je tegelijkertijd ook een wens uit. De wens dat de zorgen van die persoon mogen verdwijnen, en er rust voor in de plaats mag komen. De discipelen waren ook bezorgd. Bezorgd om alles wat er zou gaan gebeuren. En Jezus gebruikt de gewone term, Vrede zij u, om de discipelen rust te geven. Hierin zie je dat Hij de discipelen serieus neemt.

Jezus neemt de vrees van de discipelen serieus, want Hij weet wel wat de oversten van het

volk Israël over Hem zeiden.

Doordat Jezus de discipelen serieus neemt, versterkt Hij bij hun het gevoel van geborgenheid. Maar zoals Jezus de discipelen serieus nam, zo neemt Hij ons ook serieus als wij Hem onze angsten voorleggen. Jezus heeft dit in Zijn bediening al eerder genoemd. In Matth. 11:28 zegt Hij: "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." Niet ieder mens zal ons serieus nemen. Mensen hebben het vaak te druk met hun eigen zaken, en kunnen en willen zich ook niet opgezaald voelen met de problemen van anderen. Los je eigen problemen maar op, is dan ook een veelgehoorde term in deze tijd. Ik het mijne, en jij het jouwe. Gelukkig is Jezus anders. Hij neemt ons wel serieus. Met alles kunnen wij tot Hem komen. De rust en geborgenheid van de woorden die Hij daar sprak, "Vrede zij u," die woorden klinken in het leven van een Christen door.

De discipelen wisten het zeker na deze woorden van Jezus. Hij is het echt. We hoeven niet meer bang te zijn. Daarom waren zij zo blij dat ze Hem zagen. En die vreugde mogen wij ook hebben. Blij dat Hij ons serieus neemt. Blij dat wij Hem alles mogen vertellen. Het leven van een Christen is niet zwaarmoedig, maar het is vol vreugde.

Het is fijn dat je blij mag zijn, alleen is het aannemen dat Jezus werkelijk de Messias is, niet vrijblijvend. De discipelen krijgen een opdracht mee. Jezus zendt hun de wereld in, zoals Hij ook naar de aarde gezonden is door de Vader. Het Evangelie mag niet beperkt blijven tot een klein groepje. De discipelen moeten alles gaan verkondigen. Dit vers is vergelijkbaar met het zendingsbevel, waarin Jezus de discipelen ook de wereld in stuurt om het Evangelie te verkondigen. Maar bij zo'n moeilijke taak moet een mens toch ergens op kunnen terugvallen. En dat zullen de discipelen ook wel gedacht hebben. Wat kunnen wij zonder Jezus?

Maar Jezus had hen door. Hij geeft hen daarom een belofte mee. De Heilige Geest zou over hen komen. Jezus geeft dit aan, door over hen te blazen. Op Hem kunnen ze terugvallen. De Heilige Geest is hun back-up. Is de Heilige Geest dan zo belangrijk? Jezus geeft hen hiermee de Heilige Geest.

Ja, want je kan als mens wel het Woord van God aanvaarden, maar wie helpt je dan om ook te blijven leren? De duivel kijkt immers altijd rond, om te kijken of hij iemand kan pakken. Daarom is het zo belangrijk om de Geest in je hart te hebben. Hij geeft je kracht, Hij doet je overtuigen van je zonde, maar je kan ook op het terugvallen als je het moeilijk hebt. Dat zie je ook in Hand. 8:14-16. Petrus en Johannes gaan naar Samaria om daar de gedoopten de handen op te leggen, om de Heilige Geest over hen te vragen. Ze hadden wel geloof gekregen, maar niet de persoon op wie je altijd kan terugvallen, als je het moeilijk hebt in je geloof.

Zoals je op een computer kan terugvallen in de back-up, om 'verloren' bestanden terug te vinden, zo kan je als gelovige terugvallen op de Heilige Geest, om jou kracht te geven om je geloof te versterken.

Want de discipelen krijgen immers de opdracht van Jezus om het Evangelie te verkondigen in de gehele wereld. Dit lezen we in Hand. 1:8, maar ook in het zendingsbevel in Matth. 28:19-20. Wij krijgen ook die opdracht mee. Wij zijn ook Zijn volgelingen.

Het is onmogelijk dat alles goed gaat in het leven. De discipelen hadden zo hun tegenslagen, maar wij hebben zo ook onze tegenslagen in het leven. Zij kregen te maken met vervolging. En juist in moeilijke tijden heb je kracht nodig om je geloof te kunnen blijven belijden. De apostelen kregen te maken met keizers die het leven van de Christenen graag zuur maakten. Wij komen ook mensen tegen die ons dwars willen zitten. Mensen die ons aanvallen omdat wij op zondag naar de Kerk gaan, omdat wij bidden voor ons eten, omdat wij dingen niet doen, die zij wel doen of andersom. Deze mensen kunnen het leven van een Christen flink onder druk zetten, en er zijn genoeg Christenen die hiervoor bezweken zijn.

Wij kunnen ook niet zonder deze back-up. Geen mens kan alleen zoveel geduld opbrengen voor andere mensen. Daar hebben wij de hulp van de Heilige Geest voor nodig. Wij hebben toch die Heilige Geest gekregen op het moment dat wij ons tot Jezus keerden, en Hem vroegen om Heer over ons leven te zijn? Want immers een ieder die Jezus kent, kent de Vader die de Geest gezonden heeft?

Deze Geest die voor ons een back-up is, die zal ons ook leren wat wij moeten zeggen tegen de mensen. Wij hoeven het niet zelf te doen. Dit zegt Johannes ook in hoofdstuk 14:25-26:

Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf; maar de Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in Mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.

Wanneer wij het dus van God verwachten, zal Hij, wanneer wij Hem daarom vragen, ons ook alles geven wat wij nodig hebben. Hij kent ons immers door en door. Psalm 139 spreekt immers over God die ons kent? Want gij heb mijn nieren gevormd, mij in de schoot van mijn moeder geweven. God kent je sterke en zwakke punten.

De Heilige Geest is er ook voor jou, om jou te helpen om Gods verlossingswerk te verkondigen.

Alleen is het niet zo, dat alleen verkondiging ons werk voor de Here moet zijn. Jezus spreekt nog: Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend. De zondenvergeving hoeft hier niet perse te wijzen naar de zondenvergeving door God. God heeft alle zonden vergeven aan het kruis op Golgotha. Maar er is nog een ander punt. Daarvoor haal ik eerst het Onze Vader aan, waarin staat: en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren (Matth. 6:12).

Wij moeten onze medemens hun schulden kwijtschelden. Wij zijn immers geschapen naar het beeld van God. Wij zijn Zijn beelddragere. Hij vergeeft onze schulden, en door Christus zijn wij ook in staat om degenen die ons iets schuldig zijn, om hen dat te vergeven.

Er was één discipel die dit hele verhaal niet gehoord had, die Jezus niet gezien had. En de discipelen waren vol vreugde, en vertelden dat Jezus zij gezien hadden. Alleen Thomas, hij was afwezig, hij kon het niet geloven. Hij wilde eerst Jezus zien, en vervolgens kon hij het pas geloven. Dit geeft hij duidelijk aan in vers 25.

Thomas is hiermee een voorbeeld van veel mensen in onze eigen tijd. Jij kan zo enorm vol zijn van je geloof, en alles maar vertellen, aan iedereen die je tegenkomt. Dat is goed hoor, moet je vooral mee doorgaan. Dat is een geweldig getuigenis, maar...

Veel mensen zullen je vreemd blijven aankijken. Waarom? Ze geloven je niet. Er kunnen gedachten opkomen van: ik voel niets, dus waarom zou het zo zijn? Thomas wilde Jezus zien, omdat de anderen Hem ook hadden gezien. Een Christen voelt de nabijheid van Jezus in zijn leven. Dit is ook de reden waarom Christenen graag over hun geloof vertellen, maar als je met een niet-christen over jouw beleving praat, dan is het moeilijk om elkaar te volgen. Waarom? Jij hebt die beleving, en hij niet. Daarom komt er ook vaak het antwoord. "Jij kan het geloven, want jij beleeft het. Als ik die beleving zou hebben, zou ik het ook geloven."

De niet-christen wil zich kunnen meten aan de Christen. Als ik heb, wat hij heeft, dan zal het zeker goed komen. Jezus kijkt hier anders tegenaan. Hij verschijnt een tweede maal aan de discipelen, een week later. Nu is Thomas er wel bij.

Jezus heeft de woorden van Thomas niet gehoord, maar Hij kent de harten van de mensen,

dus ook die van Thomas. Hij geeft Thomas de kans om Hem te zien, Hem aan te raken. Pas dan weet Thomas het ook, en roept het uit: Mijn Here, en mijn God!

Jezus zegt dan: Omdat je Mij gezien hebt, heb je geloofd? Zalig dan zijn zij, die niet zien en toch geloven. Hiermee doelt Jezus op het feit, dat het in het geloof niet gaat, om het zien van Jezus, wonderen, tekenen, of het horen van de uitleg van de Bijbel. Dat zijn tekenen die Jezus' werk zichtbaar maken, en die Jezus 'zichtbaar' maken. Het gaat in de diepste essentie om het aanvaarden van het feit, dat alle zonden vergeven zijn aan het kruis op Golgotha. En de Heilige Geest helpt, om dit te geloven. De Heilige Geest die Jezus aan ons gaf, als onze back-up, die zal door het geloof alleen, ook wonderen en tekenen zichtbaar maken.

De Pinksterdag is dus niet zo maar even de geboorte van de Kerk vieren, het is ook niet even de uitstorting van de Geest vieren. Het Pinksterfeest is het beleven van het feit dat God de zonden vergeven heeft, en de Wet van Christus in je hart geschreven heeft, zodat er de ruimte is voor de Heilige Geest om in te wonen, en zo de doorwerking in je leven te kunnen geven.

Hierdoor is de vrees van de discipelen ook verdwenen die we in het begin zagen. Petrus hield op de Pinksterdag ook een preek, terwijl de dreiging van de Farizeeën, Sadduceeën en Schriftgeleerden er nog was, maar hij wist zich geborgen, en gesteund door de Heilige Geest, en daarmee dus door God onze Vader.

Amen!